

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1

JANUAR 1992

28. årg.

I er blitt

*Således var det med somme av eder, men I har latt eder avtvette. I er blitt helliget. I er blitt rettferdigjort i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd.
1. Kor. 6, 11.*

Vi ærer Kristus, ikke oss selv, når vi priser vår hellighet. For det er fordi vi befinner oss innesluttet i hans lidelse og hellighet, at vi også selv er hellige.

Jeg gjør rett i å erkjenne at jeg er en synder, forsåvidt det gjelder min egen person. Men fordi jeg ved troen på Kristus ikke lenger er Adams barn, men Guds barn, så er jeg i sannhet hellig. Dette må en nøye skille at. Forsåvidt jeg er et menneske og Adams barn, hører jeg helvete til. Om jeg enn hadde all selvvalt åndelighet, et strengt levnet, brennende andakt og gode gjerninger å påberope meg og ville forlate meg på dette, så var jeg likevel fordømt og fortapt.

Men nå er Kristus død for dine

synders skyld og oppreist for din rettferdigjørelsес skyld. Ved troen er du kommet inn i barnekåret hos Gud og brorskapet med Kristus. Til dette er du døpt. Så sant du er i ham, kan du da si: Nå aldri mer Adams barn, nå aldri mer synder, så lenge jeg befinner meg i dette brorskap. Kan du frimodig pukke på dette og dristig holde fast på det, så gjør det. Jeg studerer og øver meg stadig på det, for det er en høy og vanskelig sak for en synder å si: Jeg har en stol i himmelen ved siden av apostelen Peter. Likevel må vi berømme og prise denne helligheten. Og dette alene kan kalles det gylne brorskap.

M. Luther

Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre!

«Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje». Mt. 7, 21.

Å, du for skrekkelig alvor! Disse ord lyder fra Hans munn, som *er* døren. Og Han taler her, ikke om den åpenbare verden, men om mennesker som kaller *Ham*, Herre, og dog ikke kommer inn. Hvorledes kan det gå til, det er da vel forakterne og fornekterne som går fortapt, og ikke de som til-taler Jesus som Herre?

Det burde ligge oss på hjertet å få klarhet i dette, det står jo om sjelens frelse eller fortapelse. Vi får noe mer lys over saken når vi hører Jesus tale om syndens sete, nemlig *hjertet*. Mt. 15,18-19. Det er oppkommet for synden i mennesket, og nettopp denne syndens kloakk og festning er det den Hellige Guds Sønn som inntar og tar bolig i. Da er hele personen renset og helliget ved *Ham* som bor i hjertet. Hjertet er nemlig menneskets «trone», og hele personen styres, og ikke minst bedømmes av Gud etter hvem som sitter på denne trone. Tro og antagelse, forakt og fornektsel, har altså med hjertet å gjøre. Skjult for det naturlige øye, og bare åpenbart for Ham, for hvem alt ligger nakent og bart. Han ser forbi din munns bekjennelse til hjertets tro og tillit. Er det der din munns bekjennelse har sitt utspring?

Det finnes altså mennesker som har bekjennelsen av Jesus i munnen, og fornektselen av den samme i hjertet *til samme tid*.

Jesus taler om noen som fulgte Ham for *tegn og underes skyld*, men Jesus *betrodde seg ikke til dem*. Joh. 2,23-24. Der var ikke noe *fortrolig* samfunn. Det kaster jo også sin glans over vår person, å være i følge med en slik en, som gjør store tegn og under for menneskenes øyne. Noen fulgte Ham for *brøds skyld*. Joh. 6,27. Du ser guds frykten som en vei til vinning, 1. Tim. 6,5 og er da opptatt med de gaver og fordeler som følger med dette å høre Herren til. Og man har selvsagt de som arbeider *med håp om lønn*. Ja, sin lønn skal de få, det de er verd, men himlenes rike får de ikke! Alle disse sier; Herre, Herre, men kommer ikke inn!

Atter andre er takknemlige for nådig hjelp i vanskeligheter. Helbredelse og lignende ting, men har *ikke behov for Jesus selv*, og er *ute av stand til å verdsette det oppdrag Han hadde ifra Gud*. Nemlig å *sone våre synder, og gjenopprette syndefallet*. En ser for sin egen del ikke noe behov for en *forsonet* Gud, og har derfor heller ikke noe behov for Jesus selv,

Han som er kommet for å søke og frelse det som var fortapt. Luk. 19, 10.

Tenk, der går du kanskje så tyngt ned av alt dette som har lykkes så dårlig for deg, kald er du, tom, uåndelig og så skrekkelig likegyldig igrunn, selv om du jo *vet* hva det står om. Du har forsøkt å ta deg sammen så mangen gang, men det lykkes ikke, så altfor snart gled du tilbake i «det gamle», og synden syntes bare å tilta. Så treg til det gode, ja, til det må du kraftig tilskyndes, kanskje nærmest trues i perioder, mens det onde *ligger deg for hånden*. Rom. 7, 21. Når det gjelder sladder og baktalelse så løper nærmest munnen av seg selv, mens det å si noe godt om et menneske kan falle

tungt. Bekymringer av forskjellige slag kommer og går, mens det å tro Ham som har lovt å ta seg av alt i ditt liv, det faller vanskelig; sinne, urene tanker, selvhevdelse osv.

Å, om du *midt i alt dette*, kunne høre *Herrens* ord: «— er kommet for å søke og frelse det som var *fortapt*». Da først ser du hva *slags* Herre, dette er, en Herre for fortapte, for syndere. En *lege!*! Da ser du også at Han er en Herre for deg, og du er blant dem som sier; Herre, Herre! og *kommer inn*.

Du tenkte Han var en Herre for rettferdige, men nei, Han er selv sine brødres rettferdighet. Jer. 23. 6 Deres eneste og fullt ut tilstrekkelige rettferdighet.

Skulle du ikke be denne Herre inn? Ikke noe hjerte har vært for syndig ennå. Tvertimot, jo større synd, desto større grunn til å be Ham inn. Jo større makt synden viser seg å ha i ditt liv, desto større grunn til å henge fast ved Ham! Han kommer med legedom under sine vinger. Mal. 4, 2. Men mange hjerter har dessverre ansett seg for å være for rettferdige til å be Ham inn. De sier forgives: Herre, Herre! for de gjør ikke Hans himmelske Fars vilje, hvilket vil si å ta imot Jesus! Joh. 6, 29.

Einar Kristoffersen

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Et brev om TV

(Oversatt fra «Pietisten»)

Takk for ditt varselsflagg mot Guds barns TV-bruk. Jeg ble opprik-tig glad og sluttet meg til av hele mitt hjerte.

Da jeg foreslo navnet «Pietisten» på vårt blad, ønsket jeg et lite organ som skulle fungere som en lavkirke-lig «vekter» på Sions forfalne murer, som skulle advare overmodige og søvnige kristne mot den åndelige natts lurende farer. Dessverre har de fleste havnet i dette mørke, og vi få protestanter blir ansett som sinker og farlige.

Gjennom Guds tilskikkelse ble jeg skremt på et tidlig stadium. Jeg var i Trondheim på en bibeluke og bodde på Sambandets hotell. En kveld så jeg en del mennesker samlet foran TV-apparatet i dagligstuen. Og så! En viss engelsk popstjerne, Cliff Richard, skulle synge. Da ved-kommende nylig var blitt hyllet i «Budbäreren» om «omvendt», ble jeg nysgjerrig og satte meg ned i for-ventning om å få høre «platebytte» til Lammets sang. Men nei; inn på scenen kom sju halvnakne jenter dansende som bakgrunnsshow for den nytente storstjernen på frafallets natthimmel. Litt senere kom den voldsomt «oppbakte» Cliff. Også han danset fram på podiet, der han

sang en såkalt kristen sang om Jesus – uten korset og blodet!

Da hendte det: En niende person kom dansende inn, nemlig den svar-te selv – med horn og tilbehør, med tettstittende svart dykkerdrakt og med et flir om munnen, tydeligvis svært tilfreds med situasjonen. Synet av ham gjorde meg så forskrekket at jeg sprang ut, og jeg tok det som Guds advarende finger.

Vi bodde på den tiden i Finland, og min Eva ba Gud om et ord fra Herren. Kanskje syntes hun at jeg hadde vært for hard i aviser og i tale, når jeg konsekvent advarte Guds barn mot fjernsynet. Da Eva slo opp i sin Bibel, fikk hun direkte Jeremia 19.13: «Og husene i Jerusalem og Judas kongers hus, de urene, skal bli som Tofet – alle de husene hvor en har brent røkelse på taket for hele himmelens hær og utøst drikoffer for andre guder».

Eva tenkte straks på takenes TV-antener – med mottakelsen av andre guder. Fra den tid var saken klar for henne. Barnemorderen Baal skulle jo tilbes via hustakenes gude-bilder, og alt stemmer helt og fullt på vår tids gudsbarn-morder, TV-appa-ratet.

«Rens ut...», sier Guds Ord – om den siste tids elendige lefbling med djevelens ypperste søvnmiddel – både i forkynnelse og gjennom det tidligere vekkelsesfolkets blad.

Din gamle bror ved nådestolen.

Josef Stenlund

Se ellers Jer. 9, 21 og Joel 2, 9 med tanke på ordet fra Jer. 19, 13.

Red.

Når hjelpen forkastes

En mann sa til mig for ikke så lenge siden: «Synes du virkelig at det er noen mening i at jeg skal stå til ansvar for at en annen syndet for seks tusen år siden? Jeg tror ikke det minste på det!» «Min venn», svarte jeg, «det kommer ikke en eneste til å gå fortapt for Adams skyld». «Men dette er jo en ren motsigelse», innvendte mannen. «De sa jo at menneskeslekten var fortapt for syndens skyld, og nu sier De at ingen skal gå fortapt for Adams synd».

«La mig forklare hvordan det henger sammen med dette, og vise det med et billede. Anta at De har fått blodforgiftning i armen og at giften sprer sig mer og mer i lege- met. Lægene kan ikke gi noe håp. Så kommer jeg ilende til Dem og sier: Det finnes en som kan helbrede blodforgiftning: X som bor på Romerike. Men De svarer at De ikke tror på en sådan kvakksalver,

da lægene har undersøkt Dem og sagt at det ikke er noe håp. Jeg fortsetter: Han kan virkelig helbrede Dem så lenge det er liv igjen hos Dem. Det var på samme måte med mig for ti år siden. Lægene hadde oppgitt alt håp og sagt at jeg måtte dø, men så kjørte man mig til X, og han helbredet mig. Bli med mig til ham, og De skal sikkert bli frisk! Men De vil ikke følge med, enda De har all grunn til å tro at han kunne gjøre også Dem frisk. Og så måtte De dø bare fordi De *forkastet hjelpen*. Og om menneskene må dø den evige død, så er dette ikke Guds skyld, men det skjer fordi de forkastet hjelpen. De går ikke fortapt, fordi de er syndere, men fordi de forkaster Frelseren».

(Fra «Handbok for reisen fra døden til livet»)

To sider av samme sak

Det som er gjort og det som fortsatt må gjøres, det er to sider av samme sak.

Det som Jesus gjorde til alle menneskers frelse, det er gjort og fullført. Den gjerning er den mest grundige og fullførte gjerning som noen sinne er gjort her på jord. Det finnes mange store og gode gjerninger som er utført på jord, både timelige og åndelige, men ved alle disse finnes det noe som kunne vært annerledes og bedre gjort, men det Jesus gjorde en gang for alle er utført på en så fullkommen måte at selv skaperen tok det for godt nok. Det er prøvet ved den høyeste domstol og ble godtatt. Det er omskrevet i Bibelen, som er et klart dokument med vidners underskrift, og likevel er det så vanskelig for menneskene å tro og godta det.

Hva kommer det av? Først og fremst kommer det av vår syndige natur, som ikke fatter de ting som hører Guds rike til.

Her begynner det arbeide som fortsatt må gjøres. Det er å overbevise menneskene om at de kan bli frelst ved det en annen har gjort. Det vanskeligste og nærmest sagt mest umulige arbeid som finnes på jord. Det vil aldri lykkes for noe menneske, det er alene den Hellige Ånd som

kan overbevise en synder om det. Og der har vi vel årsaken til at til tross for alt det arbeide som gjøres på dette felt, så er det få som blir overbevist og tror dette budskap. Her setter djevelen inn med all sin kunnskap og list, for å få menneskene opptatt med alle andre ting i Bibelen, så de ikke skal se sannheten om Jesu gjerning for menneskene og tro den. Djevelen har ikke noe imot at vi diskuterer dåpen, menighetsordningen og mange andre ting i Bibelen, hvis han derved kan lede oss bort fra det virkelige sentrale.

Dette er et arbeide som ikke blir ferdig så lenge nådetiden varer, og har kampen vært hård før, blir den ikke bedre heretter. Det er vel vanskelig å forstå at djevelen setter inn et veldig press her for å gjøre forkynnerne forvirret og uklare, slik at de blander sammen lov og evangelium, istedenfor å forkynne klart at Jesu gjerning for oss er nok til frelse.

Men det ser ut for at om dette budskap skal få plass i hjertene, da må sjelene først føres frem til å se at de er fortapt. Her tror jeg de gamle forkynnerne var mer tro mot Skriften enn forkynnelsen i dag. Det ordet *fortapt* hører vi ikke ofte fra våre talerstoler nå, og dermed heller

ikke Bibelens klare budskap om menneskenes synd og fortapte tilstand. Derfor er det heller ikke mange som er i den stilling at de trenger frelse og redning. Frelsen kan også oversettes med redning. Når du er kommet i den skibbrudne stilling, da er det bare et om å gjøre å bli reddet, og da brukes alle midler som er for hånden. Det kan alle som har opplevet det, vitne om. En og annen besvimer av redsel, men andre tar seg av dem og redder dem, uten at de visste hvorledes det gikk til. Den blindfødte kunne heller ikke forklare hvorledes det gikk til at han fikk synet igjen, men han visste at han som var blind, nå var seende.

Således finnes det også mennesker som blir reddet eller frelst, uten at de i detaljer kan fortelle hvorledes det gikk til. Men de kan si som den blinde:

En ting vet jeg, jeg var blind, men nå ser jeg at jeg er frelst. Slike kommer ofte i anfektelse når de hører andre som forteller hvorledes det gikk til at de ble frelst, for det kan de ikke gjøre. Har du den samme ånd, så bry deg ikke om hva måte eller hvorledes det gikk til at du kom til troen. Det ligger i Guds hånd.

Men det finnes også et annet arbeide som ikke må glemmes. Det første er å føre en synder inn til

Kristus, så han mottar frelsen i ham. Det andre er å føre den frelste synder inn i helliggjørelsen. I 2. Tim. 3, 17 leser vi: «For at det Guds menneske kan være fullkommen, dugaelig til all god gjerning». Her kalles en frelst synder for et Guds menneske, og er det bare i følge det Jesus er og har gjort. Men dette Guds menneske trenger å oppøves i å gjøre gode gjerninger, til ære for Gud og til gagn for våre medmennesker. Da vil han være et kar til ære, helligt og nyttig for husbonden, rede til all god gjerning (2. Tim. 2, 21)

Når et menneske har tatt imot den frelse som Jesus har gjort. I tro, da er han frelst uten gjerninger fra vår side. Men da blir det skapt et sinn som har en indre trang til å gjøre det Gud vil, en trang til å leve annerledes enn før. Det er ikke en trang til gode gjerninger for din egen skyld, ikke for å være eller bli et Guds barn, men for Guds skyld og for andre menneskers skyld, en frukt og en takk til Gud som har frelst deg av nåde, uforskyldt.

Denne lyst kan ødelegges, men den kan også styrkes og fornyes. Og her har Gud kalt sine tjenere til et stort arbeide, til å styrke denne lyst hos Guds folk, styrke deres indre menneske, så de har sin lyst i Guds lov, styrke troens lydighet mot Gud og evangeliet.

Den beste måte å styrke denne lyst på, er å forkynne evangeliet på en slik måte at det blir levendegjort for hjertene på nytt. «For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte uguadelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er». Ved det renser Gud for seg selv et eiendomsfolk, som med iver gjør gode gjerninger. Titus 2. 11-14.

Men også formaningene er gitt oss til hjelp i dette arbeidet. Tenk om vi var mer våkne her? Da tror jeg det ikke blir så ofte sagt at det er så kaldt og lite åndelig i vårt lag eller forsamling. Her har vi alle et

ansvar, for det står skrevet at vi skal oppgløde hverandre til kjærlighet og gode gjerninger. Ved at du selv kommer oppvarmet og oppglødet av Gud til møte eller forening, vil det bli overført til de andre. Av mange små glør kan det bli en god varme. Det har jeg merket i en forening der en tar et større løft og har mere å gi enn de andre. Men ennå mer merker jeg det der det er mange som har noe å gi og er med å bære, der blir det lett og godt å arbeide og å være. Her bør vi oppmuntre hverandre, for da er vi med å fremskynde Jesu komme.

Ole Rolfsnes

Ikke at jeg allerede har grebet det -

Der findes dem, som vil hævde, at når først vi har fået vished om nåden, skal målet for vor stræben undergå en ændring

Det skal ikke længere dreje sig om at gibe *troens* retfærdighed. At denne opfattelse er en alvorlig vildfarelse, vil vi umiddelbart forstå, dersom vort nådeliv er sundt og vi har samme sind, som Paulus havde. Da ved vi, at vi sammen med ham uafladelig skal jage mod samme mål som før: at gibe Kristus og den retfærdighed og renhed, vi ejer i ham.

Vi ved, at det er dette, der er kilden til al sand helliggørelse, og at hvad godt vi gør under lovens tvang, blot er lovens gerninger, som virker død.

Yderligere siger apostelen, at han er «grebet af Kristus Jesus». Hermed sigter han så vist ikke til sin første vækkelse og omvendelse, men til noget langt dybere og herligere, nemlig, at Kristus har grebet og ind-

taget hans hjerte på en sådan måde, at han regner alt, hvad han engang havde betragtet som fordele – ja, endog det at være ulastelig efter lovretfærdighedens krav – for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, sin Herre. Han drages mod Kristus, som øjet drages mod lyset og barnet mod moderens favn.

Mange, som dog vil være kristne, ved ikke, hvad dette vil sige. De kommer til Kristus, men de er ikke grebet af Kristus. De *tvinger* sig selv, som træge lastdyr, til nådestolen, *drages* ikke derhen af nådens storhed og herlighed. Det, som driver dem til Jesus, er den rent *fornuftsmæssige* erkendelse af, at uden ham vil de gå fortapt, og ikke den *brændende ånd*, som evangeliets liflige vidnesbyrd virker. De kommer til Frelseren som en spand, der møjsommeligt slæbes til brønden, og ikke som den tørstende hjort, der iler til kilden.

Når evangeliets herlige vidnesbyrd om Kristus, hans hjertes uudsigelige kærlighed og hans forsonings ufattelige storhed indtager sjælen, da er man – i den betydning, Paulus her taler om – *grebet af Kristus*. Og for den, der er grebet af Kristus, er Kristus *målet*, det eneste, han har for øje, og han kan ikke, så længe nådelivet er friskt, ophøre at jage fremad imod

det. Det dybeste mørke kan sænke sig om han, kold og død kan han føle sig, men *Kristus* kan han ikke undvære. Selve mørket og kulden vækker og forøger hans higen efter *ham*.

«*Jeg glemmer det, der er bagved, og rækker efter det, der er foran*», siger Paulus videre.

Det, der var bagved, og som han ikke ville se, men tværtimod glemme, var i første række *alle de udvortes fortrinn, hvoraf han kunne rose sig*. «Hvis nogen anden mener, at han kan sætte sin lid til noget udvortes,» siger han, «kan jeg det endnu mere, jeg, som er omskåren på den ottende dag, som er af Israles folk og Benjamins stamme, Hebræer af hebræere, lovtro farisæer, nidkær forfølger af kirken, ulastelig efter lovretfærdighedens krav».

«Men det, der engang var mig fordele», fortsætter han, «det har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab. Ja, jeg regner det for skarn, for at jeg kan få Kristus i øje og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men med den, der fås ved tro på Kristus».

Så bange var Paulus for al indblanding af egen trøst, at han - hvad dette angik – endog holdt det at være ulastelig efter lovretfærdighedens krav for tab og skarn. Han vidste kun alt for godt, hvor let samvittig-

heden fæster sig ved noget af vort eget. Får den blot den ringeste chance, er den snart igen helt og holdent under loven. Den suger til sig af vor egen retfærdighed, som en svamp suger vand. Det er om dette, Paulus skriver til galaterne: «En smule surdeig gennemsyrer hele dejgen». Derfor vil han glemme alt, hvad der kan plumre og besmitte hans tro på evangeliет. Derfor går han så vidt, at han regner endog den strengeste retfærdighed efter loven for tab og skarn blot for at få *Kristus i eje og findes i ham*. En fattig synder er alt, hvad han ønsker at være i sin egne øjne. Og mens vi ofte af hjertet *glæder os*, når vi finder anledning til at smigre os med, at vi dog ikke er iblandt de værste, så *forfærdes* Paulus, når hans selvretfærdige natur vil trøste sig på denne måde. Hvor meget end hans synder bedrøver og forskräkker ham, er han dog endnu mere angst for en indblandet trøst af hans egen retfærdighet. Så helt og holdent vil han have al sin trøst og al sin retfærdighed i Kristus Jesus, sin Herre.

Hvilken ømtålig og fintmærkende ting troen dog er! Og hvor nødvendig, at vi tager os i vare for vor dybt rodfæstede selvretfærdighed som for den dødeligste slangegift og regner alene med *Kristus og hans retfærdighed*.

Men her ser jeg også noget overmåde trøsteligt! Er det på denne måde, en Paulu's retfærdighed efter loven gælder for tab og skarn, da bliver vi alle lige over for Gud – som Paulus også siger: «*Der er ingen forskel*». Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud og bliver retfærdiggjort uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus». rom. 3, 22-24.

Da bliver røveren på korset lige så hellig som Paulus og Peter, skøgen lige så hellig som jomfru Maria. Vel var Paulus og Peter i sig selv mere hellige end røveren og jeg, men når Paulus gør sin hellighed til skarn, så står vi lige. Og af det, der udgjorde hele hans retfærdighed over for Gud, nemlig Kristus og hans forsoning, ejer røveren og jeg lige så meget som han, thi Kristus er lige så fuldt død for os som for Paulus.

Det er her, Gud vil have os hen. Han vil, det skal blive en virkelighed for vort hjerte, at vi i os selv intet andet er end fortabte syndere, og at hele vor retfærdighed for Gud består deri, at Kristus, Guds søn, blev gjort til synd for os, opfyldte loven, døde i vort sted og nu træder frem for Gud til bedste for os – en retfærdig uretfærdige.

O, evige nåde! O, salige visdom, som endog engle attrår at få indblik i!

Men Paulus ser ikke alene bort fra sine *fortjenester*; han ser også bort fra sine *synder*. Han har langt herligere ting at betragte. Og når *Gud* ikke mere vil se på vore synder men har kastet dem i havets dyb, hvorfor skulle da ikke også vi lade dem være glemt og frimodigt se op til vor nåderige og forsonede fader», bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed».

Tilgivet er tilgivet, dødt og begravet og skal aldrig mere kommes i hu.

Bestandig at stirre på sine synder gør modløs og svag, lammer og nedslår. Glæden i Herren og hans nåde er en kristens styrke. Den giver lyst og kraft til at være Kristus bekendt og løbe hans buds veje.

(C.O. Rosenius.
Fra «Troens rige»)

(Forts. fra forrige nr.)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liedde

Reisen hjem – Arven blir tatt i eie – Tvilende tro på farens ord

En som en gang har gjort en reise for å ta imot en arv, kan lett forstå at jeg forsov meg ikke den følgende morgen. Nei, for første gang i min studenttid var jeg oppe før hanene i nabolaget lot høre fra seg. Alt en time før det fastsatte klokkeslett var jeg ved skyss-stasjonen. At jeg hastet slik avsted, kom seg visselig ikke av det fine været, for det regnet som om himmelen skulle vært åpen. Akkurat idet jeg skulle stige opp i vognen, var det en som tok meg i armen; jeg så

meg omkring, og ved postførerens lampe fikk jeg øye på – hr. Sybrand. «Hva for noe!» ropte jeg undrende, «reiser du med». «Ja, til Deventer», svarte han. Nå, da finner jeg ....». «Vær så god!» sa postføreren og lyste oss inn i vognen. Vi fant oss plasser, og den dype vognen slukte den ene reisende etter den andre, akkurat som en rettelig menneske-eter. Kusken tok tømmene. Postføreren grep hornet, og jeg trykte i glede min reisekammerats hånd. Mens de fleste reisende holdt

frem i sin avbrutte nattero, fortalte jeg om det uventende dødsbudskapet hjemmefra, at min tante var død. Etter å ha talt ett og annet om den avdøde sa han: «Men jeg har aldri sett deg så glad som denne morgen, Benjamin». «De har heller aldri før vært med meg på å reise til en arv», sa jeg.

«En arv – nå, det kan så være. Men si meg: Eier du alt denne arven?» «Ja, det må du tro! Ellers så var jeg vel ikke på langtur for å ta imot den». «Dersom du alt eide arven, trengte du vel ikke å reise for å ta imot den, skulle jeg tro».

«Hør her! Jeg vil gjerne enes med deg i dette, så det ikke skal komme til noen krangel mellom oss, men De vet nok at jeg har arven så godt som i hendene mine».

«Hvordan da?»

«Fordi jeg har blitt underrettet om det av min far».

«Men det er likevel stor forskjell på et brev og ha en arv mellom hendene sine». «Gode hr. Sybrand! For meg er det akkurat det samme. Jeg vil ikke være mer sikker på å eie arven, om jeg ser og rører ved den, enn nå når jeg har min fars ord som slår fast at jeg eier den». «En sterk tillit det må jeg si!» sa hr. Sybrand i en tørr tone. «Det er uforståelig!» sa jeg litt urolig. «Jeg tror de spørker, hr. Sybrand. – De kjenner jo min far og vet at han ikke er en mann som går med på å skrive et slikt brev på tull. Var brevet fra en

eller annen av skolekameratene mine i Deventer, hadde jeg kanskje kastet det på ilden. Men min far har ennå aldri drevet gjøn hverken med meg eller noen annen. Han pleier alltid å si: Et ord er et ord, og en mann er en mann». «Men du vet», hvisket han i øret mitt, «det har ikke alltid vært det beste forhold mellom deg og din far, du har før voldt ham mange, store bekymringer». «Det er dessverre sant», sa jeg, og jeg tror mest jeg skalv i stemmen, «men kjære hr. Sybrand!» Alt slikt er da alt tilgitt, grått over og glemt. De skulle bare ha lest et av de siste brevene hans, så ville De snart bli overbevist om at minnet om mitt tidligere forhold aldri ville kunne få ham til å drive slik gjøn med meg».

«Er du viss på denne tilgivelse», svarte han, «kan du nå i så måte være rolig». «Men, min gode Benjamin, er du og likeså sikker på at du har lest brevet rett og forstått det rett? Vi går da utfra at brevet virkelig er fra din far, enda de i våre dager har kommet langt i å etterape andres håndskrift. Dersom nå brevet ikke er en imitasjon, men virkelig ekte, kan en villfarelse eller mistydning søkes hos deg. Du har kanskje lest brevet fort og upåaktende. Kan hende har du gitt ordene nettopp den mening du ønsket å finne i dem. En upartisk person som leser rolig gjennom det, kan kanskje finne en annen mening i brevet». Jeg

lot ham få brevet, tente en fyrstikk, og mens jeg holdt lyset så nær brevet som mulig, leste han så godt han kunne under den sterke ristinga av vognen: «Gode Benjamin!»

«I største hast må jeg gi deg melding om at tante idag tidleg sukket og forlot dette livet. Jeg må fortelle deg at hun har talt om Degson arving av alt det hun etterlater seg. Reis nå hit så snart du kan. Vi lever alle vel og hilser deg». «Degson....?» Degson? sa hr. Sybrand, og ga meg brevet igen. Under lesningen hadde jeg brent opp vel et dusin fyrstikker, den ene etter den andre. «Degson... hvem kan det være? Degson?» «Men det står da ikke et ord hverken om Dichson eller noen annen i hele brevet».

«Jo, nettopp slik står det, og det til og med på den viktigste plassen i hele brevet. Degson er navnet på din tantes arving». «Slik toskeskap har jeg nå aldri hørt», ropte jeg, «jeg kjenner ingen ved navnet Degson i hele Deventer. Men hvordan har De da lest? Jeg kunne ikke høre det så godt, for vognen bråket så sterkt. Hvor i hele brevet har de lest om en Dickson?»

«Se nå selv da!» Slik står det her: Jeg må fortelle deg at hun har talt om Degson arving av alt hun etterlater seg».

«Degson? Degson?» – Jeg tenkte meg om en stund. «A, ha!» satte jeg i: «Deg som! Jeg må fortelle deg at hun

har talt om deg som arving, slik står det. De har lest n istedenfor m.»

«Ja, det er din mening», svart hr. Sybrand. «Men hvem skal dømme her mellom de ulike meningene våre. Samme brevet har vi begge lest, sunt vett har vi begge, og likevel så har vi et helt motsatt syn på innholdet. Jeg holder det for å være klokest at du respekterer min mening, og jeg din».

«For meg er det helt ut umulig å ta noe hensyn til deres mening», sa jeg, «den er opplagt falsk, men min derimot er helt rett». «For et vågemon! Du er mest ironisk! sa han. «Har du alene sannheten, er du uten feil, kan du aldri misforstå?»

«Jovisst, på mange måter, men slett ikke i dette stykke», svarte jeg. «Jeg er fullt viss på det, mine egne øyne har lest det».

«ENN ØYNENE MINE DA! Tror du de er muldvarpøyne?» «Men hør Sybrand! De har ikke lest brevet når det var lyst nok. Snart var brevet for nært inntil og snart for langt fra det skarve lyset. Stundom sloknet det, og jeg måtte tenne en ny fyrstikk».

«Hva for lys har så du lest brevet ved?» spurde han. «Ved lyset av den klare skrivelampa mi». «Du sa da for litt siden at lyset på lampa i også gikk ut». «Ja, det var rett nok, men ....».

«NÅ JA! Vi skulle ikke krangle om hvilket lys som er det beste. Du skjønner vel at du slett ikke kan forsvare påstanden din om at du alene og

ene skulle ha sannheten. Jeg hevder stikk imot denne påstand, som jeg holder for å være en stor misforståelse av deg, at du ikke er din tantes arving, men derimot en viss hr. Degson. Vedgå bare at det er mulig du har bedratt deg selv, så er jeg for min del fornøyd». «Gode hr. Sybrand! Det kan koste det det vil, jeg går aldri med på det. Det er De som tar feil, og jeg har rett». «En kan ikke komme noen vei med deg, du er aldeles sta, Benjamin. Uten bevis vil du påstå at du alene har sannheten. Tro meg, du vil ikke komme langt i verden, når du alltid vil hevde bare ditt syn». Når det var sagt lente han seg rakst tilbake i sitt hjørne av vognen og tidde.

Etter et øyeblikks stillhet sa jeg: «Unnskyld meg, hr. Sybrand. Men slik de forstår brevet, blir det helt uten mening. Hør selv: Jeg må fortelle deg at hun har talt om Degson arving osv. Tror du noen med litt språkkunnskap ville skrive slik? Dersom påstanden Deres om denne Degson hadde noen grunn i brevet, måtte det vel ha stått slik: «at hun har talt om Degson som arving eller utpekt Degson til arving osv.». «Dette bevis fra språkkunnskapskullen kaster slett ikke min mening. For far din er først ikke fra hovedstaden, men fra landet et sted der de bruker verbet «tale om» både med og uten som, i dette tilfelle. Om ikke dette var tilfelle, har ellers far din skrevet i stor hast – som han selv sier

– og kan ha uteglemt det lille ordet «som». For det tredje har far din ikke gått den lærde veien, derfor kan en lett tenke seg en språkfeil eller et uteglemt ord. For han skrev nok uten å ense så nøyne om språket var rent. «Ja, ja! sa jeg tvilrådig. «Var jeg i ditt sted, ville jeg holde opp med alt ensidig forsvar. Du ser vel at vi ikke kan komme til noen avgjørende dom i saken, hvor lenge vi så holder på å krangle. Kunne du bare gi etter så mye at du holdt det for å være mulig at du hadde tatt feil, og at jeg kanskje kunne ha rett, skulle jeg være vel fornøyd... Men jeg må mislike at du hevder å være den som alene kjenner sannheten. Og det er mot en mann som i år og erfaringer står langt framfor deg og har lest mange flere brev i sine dager enn du». Med et sukk så jeg ut gjennom vinduene i vognen, om ikke sola snart ville vise seg. Sola, tenkte jeg, skal føre sannheten frem i dagen.

(Forts. neste nr.)

Oppstartning av bibelskole i NLL.

Som bladets lesere kjenner til, så ble det på siste årsmøtet i NLL besluttet at styret skulle arbeide videre med planene om en liten bibelskole. Dette har da også styret gjort, og planene er nå så klare at vi ville informere misjonens venner og bladets lesere om dette.

Så langt som vi ser det i dag, så har Gud vist oss et sted som vil egne seg godt. I Stokke kommune i Vestfold fylke har det vært drevet en institusjon for psykisk utviklingshemmede. Stedet heter Fossnes. På grunn av HVPU-reformen som gjennomføres over hele landet, skal også denne institusjon gradvis trappes ned og avvikles. Nedtrapingen er allerede begynt, og avviklingen for hele anlegget skal skje sommeren 1993.

Hele institusjonen på 26 bygninger ligger spredt over et stort område, ca. 100 dekar. Et par av bygningene ville egne seg godt til vårt formål, og vi har da inngått leieavtale med Stiftelsen Fossnes og Vestfold fylkeskommune, som henholdsvis eier og administrerer institusjonen, om å få leie en eller begge disse bygningene skoleåret 1992/93. Hver av bygningene er på ca. 400 m².

I skrivende stund arbeider styret med den videre planlegging, så som personalspørsmål, undervisningsplan, brosjyre med opplysninger om bibelskoleprosjektet o.l. Men allerede nå er det klart at undervisningen vil bli lagt opp som høstkurs (ca. 3-4 mnd.) og vårkurs (ca. 4-5 mnd.) og 1-års-kurs. Høstkurset og

vårkurset er da identisk med undervisningen på 1-års-kurset henholdsvis høst og vår.

I tillegg til bibelskoleundervisning gir også de to bygningene oss mulighet til å skape en studentheim for personer som er i utdanning. Til Tønsberg som ligger ca. 10 km unna, er det god bussforbindelse. Her er det lærerskole, sykepleieskole, maritim høyskole og videregående skole for yrkesfaglig studieretting med svært mange forskjellige linjer. Videre ligger Skagerak gymnas, et privat gymnas med inntak for hele landet, i Sandefjord, og Melsom landbrukskole ligger ca. 10 km fra Fossnes. Vi kjenner til at mange av misjonens venner har barn som må flytte hjemmefra for å få utdanning utover grunnskolenivå, derfor ville vi gjerne legge tilrette for et trygt, beskyttende miljø for disse. De vil da kunne bli knytta nært opp til flokken som går på bibelskolen ved at de spiser frokost/middag/kvelds sammen med disse, og på kveldstid og i helgene er med på de møter og det sosiale liv som naturlig vil oppstå.

Hver av bygningene har ca. 10 hybelrom, i tillegg til kjøkken, spisesal, møtestue o.l. Hvis ikke alle rom blir benyttet (det håper vi derimot de gjør), så vil det være mulighet for personer som ønsker det, å komme hit over en kortere periode, eventuelt delta i den undervisning vedkommende måtte ønske, eller bare komme for hvile og

avkobling i et oppbyggelig og sjelesørgerisk godt miljø.

Hvis noen ønsker opplysninger om bibelskoleundervisningen eller studienteimen og utdanningsmulighetene i distriktet, tas kontakt med Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord (Tlf.: 034-10 831) eller Lars Fossdal, Fossnes, 3170 Sem. (Tlf.: 033-39 416.)

Så vil vi be bladets leserere være i bønn til Gud, slik at hans hånd, den veldige og allmektige, får råde over planleggingen. For at misjonens venner skal bli kjent med stedet, planlegger styret et

pinsestevne i juni lagt hit. Det vil da bli fra 5-8 juni. Mer om dette i seinere nummer av bladet.

*For styret
Håvar Fjære*

Mer forkynnerhjelp

Vi er glade for å kunne ønske Magnor Sandvær tilbake i forkynnergjerningen fra nyttår.

Styret

Kassetter

Kassetter fra nyårsstevne, Tørvikbygd

- 1. A. E. Kristoffersen
Kristenliv – Kristen tjeneste
B. H. Fjære
Sjelevinnerglød

- 2. A. L. Fossdal
B. G. Nygård

Bestilling sendes: **Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes.**
Kr. 25,- pr. kass. + porto.

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø – Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.